

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **L. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2014, č.j. 14660/DS/2014/Er, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také „správní orgán“) ze dne 14. 7. 2014, č.j. 2014/2536/SPR/NOH, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 20. 3. 2014, v 10:55 hodin, v obci Nový Rokytník, ulice Novorokytnická, na silnici č. I/37, ve směru od obce Trutnov na obec Hradec Králové, okr. Trutnov, řídil osobní motorové vozidlo tov. značky Mercedes, rzv. X, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost 50km/hod. o 20km/hod. a více, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti tvrdil, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku v obci Nový Rokytník, ačkoliv taková obec jako samostatná neexistuje. Právě proto prý nemohl být uznán vinným ze spáchání přestupku v obci, která neexistuje. A žalobce pokračoval, že „Správní orgány si pravděpodobně chtěly ulehčit práci, když žalobci nesdělily řádně obvinění, ze kterého by vyplývalo, čeho se měl žalobce dopustit a kde. Žalobci tak bylo zabráněno vést obhajobu ve věci samé, neboť ze sdělení obvinění nebylo patrné, kde se měl přestupku dopustit, tedy ani nemohl prokázat skutečnost, že v daný den nebyl na místě, které je uvedeno ve sdělení obvinění, případně, že v takovém úseku komunikace nebyl řidičem, neboť neví, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít.“

Povinnosti dostatečně určit místo přestupku řešil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. ledna 2008, č. j.: 2 As 34/2006-73, v němž bylo mimo jiné konstatováno: „V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Závěr o nezbytnosti úplné specifikace jiného správního deliktu (specifikace z hlediska věcného, časového a místního) plně koresponduje i mezinárodními závazky. Nelze opomenout, že i na rozhodování o jiných správních deliktech dopadají požadavky článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.).“

Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, musí být řádným způsobem označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla. Nesrozumitelnost výroku rozhodnutí pak podle žalobce zapřičiňuje nejen to, že žalobce může být pro stejný přestupek postihnut opětovně, ale též nemožnost posouzení, zda ke spáchání skutku došlo na území obce, či nikoliv.

Podle druhého žalobního bodu nebyl žalobce v průběhu řízení řádně poučen správním orgánem dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). V předvolání k ústnímu projednání přestupku sice uvedl, že: „V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu máte právo se ve lhůtě stanovené správním orgánem v řízení vyjádřit k podkladům rozhodnutí; pokud se ve

stanovený termín ústního jednání dne 8. 7. 2014 v 09:00 hodin k nařízenému jednání nedostavíte, má správní orgán za to, že jste tohoto svého práva nevyužil.“ Takové poučení je však dle názoru žalobce nedostatečné, neboť je rozporné. Jeho první část dává účastníku řízení legitimně očekávat, že mu bude správním orgánem stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí; druhá část poučení však využití takového práva podmiňuje účastí na jiném úkonu, což dle názoru žalobce není přípustné a poučení není v žádném případě srozumitelné.

Situace by byla jiná, kdyby správní orgán poučil žalobce, že možnost realizovat své právo dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu mu bude dána v termínu ústního jednání po skončení dokazování; takové poučení však správní orgán neposkytl. Z poučení správního orgánu nelze seznát, k jakému datu má správní orgán v úmyslu vydat rozhodnutí a kdy budou shromážděny kompletní podklady pro rozhodnutí tak, aby se žalobce mohl se všemi seznámit a vyjádřit se k nim.

K tomuto žalobce dále uvádí, že dle § 50 odst. 1 správního řádu jsou podklady pro vydání rozhodnutí zejména důkazy, přičemž podle § 51 odst. 2 správního řádu probíhá dokazování zásadně při ústním jednání. Pokud tedy měl žalobce právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nemá význam, aby toto realizoval před provedením dokazování, tedy před ústním jednáním, naopak, pokud se měl žalobce vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, a tedy k provedeným důkazům, mohl toto učinit výhradně po ústním jednání. Žalobce se přitom odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 15 Ca 258/2008, podle něhož: „Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.“

Z poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí nebylo zřejmé, kdy budou shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí a v jakém nejzazším termínu se bude žalobce moci s podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim tak, aby nemusel ke správnímu orgánu, s ohledem na zásadu procesní ekonomie, jezdit opakovaně. Z poučení bylo toliko patrné, kdy žalobce pozbyde práva seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, avšak takové poučení bylo nezákonné, neboť žalobce nikdy nemůže pozbýt práva dle § 36 odst. 3 správního řádu v důsledku zmeškání jiného úkonu. Diametrálně odlišná by byla situace, kdy by správní orgán poučil žalobce o tom, že na ústním jednání budou shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí a žalobce se bude moci, v závěru (či po skončení) ústního jednání dne 8. 7. 2014 s podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim.

Závěrem k tomuto bodu žalobce dodal, že: „...méně majetné osoby v procesním postavení obviněného nemají čas či peníze na to, aby trávili např. 3 hodiny přítomností u správního orgánu při dokazování; jejich zájem se pak omezuje toliko na seznámení s podklady pro rozhodnutí po provedení dokazování. Pak je ale nutné (a logické), aby správní

orgán přesně specifikoval, kdy mohou toto právo realizovat a podmiňování tohoto práva účastí na ústním jednání je postupem jdoucím zcela v rozporu se zmíněnou zásadou procesní ekonomie.

Právo vyjádřit se k důkazům po jejich provedení je základní právo obviněného dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále upravené ust. § 36 odst. 3 správního řádu a není v pravomoci správního orgánu výkon takového práva podmiňovat účastí zástupce u jiného úkonu v řízení.“

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal, že jej správní orgán účinně nevyzval k odstranění vady odvolání spočívající v absenci uvedení odvolacích důvodů. Správní orgán totiž sice vydal dne 30. 7. 2014 pod č. j. 2014/2536/SPR/NOH, v tomto směru výzvu, absentovalo v ní však poučení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění, tedy výzva nebyla účinná. Žalobce tak nebyl informován o případných následcích, které nastanou v případě, když na výzvu nebude reagovat. Poučovací povinnost správních orgánů přitom vychází z ust. § 4 odst. 2 správního řádu, přičemž je stanovena v souvislosti s úkonem směřujícím vůči účastníkovi, kdy podstata správního řízení, ve kterém se nepředpokládá odborná erudice účastníků řízení, tkví mj. v zásadě poučovací. Žalobce tak nevěděl, jakým způsobem bude správní orgán postupovat, pokud žalobce podané odvolání nedoplní. K dané problematice uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, následující: „K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“

Žalovaný resp. správní orgán prvního stupně porušil tímto způsobem práva žalobce v pozici obviněného takovým způsobem, který je důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně pro vážné porušení zákona mající za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce zpochybňoval správnost měření ve spojitosti s pořízenou fotografií a možnostmi, které by při něm mohly nastat (umístění záměrného kříže na vozidle, místo měření, překážky měření, dodržení návodu měření). Konstatoval, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze a existuje důvodné podezření, že rychlost, kterou strážník změřil, neodpovídá reálné rychlosti vozidla žalobce. Žalobce totiž podle svého tvrzení nejel rychlostí, která je mu dávana za vinu. Obvinění z překročení rychlosti ostatně popřel již při silniční

kontrole a není pravdou, co uvedl strážník do úředního záznamu, že s naměřenou rychlostí souhlasil.

Žalobce uzavřel s tím, že správní orgán pochybil i tím, že nepředvolal ke svědeckému výslechu strážníky, kteří obsluhovali měřící zařízení, v důsledku čehož bylo vydáno rozhodnutí, které se neopírá o řádně zjištěný skutkový stav. Poznamenal, že si je vědom skutečnosti, že v obecné rovině je na výstup z měřícího zařízení hleděno jako na důkazní prostředek, mající tzv. privilegované postavení. Pojmem privilegovaný důkaz je však podle něho zpravidla označován takový důkaz, který sám o sobě postačuje k prokázání skutkového stavu, o němž neexistují důvodné pochybnosti. Zpravidla jde též o takový důkaz, který není způsobilý být zpochybněn provedením důkazu jiného.

K provedení dalších důkazů však zpravidla postačí obviněnému v řízení předejít nikoli zcela nepravděpodobnou variantu skutkového stavu či námitku zpochybňující důkaz, na který bylo do té fáze řízení hleděno jako na privilegovaný.

V posuzované věci měl správní orgán vyhodnotit, že na fotografii z měřícího zařízení absentuje záměrný kříž, a proto nelze dovodit, že měření bylo provedeno bezchybně, např. právě s ohledem na možnou chybu při zaměření činné plochy světlometu. Správní orgány pak měly samy, z úřední povinnosti, předvolat jako svědka minimálně strážníka, který měřící zařízení obsluhoval a dotázat se jej na tento rozpor. Bylo třeba též učinit nepochybný závěr o získání důkazu v souladu s právními předpisy, neboť jen za takových okolností bylo možno fotografii z měřícího zařízení přiznat privilegované postavení. A žalobce pokračoval, že „Na listině obsahující fotografický výstup z měřícího zařízení (protokol o dopravním přestupku Městské policie Trutnov, č. j. 2863/2014, strana 3 spisu) je uvedeno *číslo měřice rychlosti: 13*. V Ověřovacím listu, č. 8012-OL-70117-13 (strana 5 spisu) je uvedeno *výrobní číslo rychloměru: 013/04*. I v případě akceptace shodnosti pojmů číslo měřice rychlosti a výrobní číslo rychloměru je nutné upozornit na rozpor mezi hodnotou 13, uvedenou u fotografie z měřícího zařízení, a číslem 013/04, uvedeným v ověřovacím listu. Za předpokladu číselné řady 013/01, 013/02, 013/03, 013/04, atd., nelze v žádném případě dovodit, že by fotografie naměřené rychlosti pocházela z rychloměru, k němuž byl předložen ověřovací list. Za takových okolností nelze na důkaz výstupem z měřícího zařízení hledět jako na privilegovaný, neboť prokazatelně nebyl získán v souladu s právními předpisy, kdy tyto ukládají povinnost používat pouze zařízení, jejichž funkčnost byla v lhůtě nikoli delší jednoho roku, vztaženo ke dni jejich užití, ověřena. Taková skutečnost však ze spisu nevyplývá, není průkazné, že by měření bylo provedeno rychloměrem, jehož funkčnost byla ověřena. Dle názoru žalobce mohl, za určitých okolností, správní orgán tento nesoulad objasnit, a to buď provedením svědecké výpovědi strážníka, který měřící zařízení použil, případně strážníka, který data zpracovával, případně provedením originálu výstupu z měřícího zařízení v původním datovém formátu, ze kterého může být skutečné číslo rychloměru seznatelné.“

Vzhledem k výše uvedenému je žalobce přesvědčen o tom, že skutek, který je mu kladen za vinu, nebyl prokázán, že není průkazné, že důkaz výstupem měřícím zařízením byl získán v souladu s právními předpisy a že správní orgán měl z úřední povinnosti doplnit dokazování minimálně svědeckou výpovědí strážníků, kteří na

měření a zpracování jeho výsledků participovali. Navrhoval proto žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k věci dopisem ze dne 28. ledna 2015. V něm nejprve shrnul žalobní námitky a poté k nim uvedl následující.

„Je pravdou, že Nový Rokytník není samostatnou obcí, je místní částí města Trutnov a nachází se asi 4 km na jih od Trutnova. Nový Rokytník je však jako kterákoliv jiná obec řádně označen dopravní značkou IS 12a „obec“ a IS 12b „Konec obce“. Ve směru ze kterého žalobce přijížděl, tj. od Trutnova je místo řádně označeno Trutnov N. Rokytník DZ IS 12a. Měření proběhlo v místě, které bylo schváleno Policií ČR. Dle žalovaného je místo spáchání přestupku zcela zřejmé a dostatečně určené.

K námitce týkající se poučení dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně vydal ve shora uvedené věci dne 29.04.2014 Rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení, převzato osobně žalobcem dne 30.04.2014. Dne 07.05.2014 byla doručena žalobcem na podatelnu úřadu PLNÁ MOC na zmocněnce P. K. a dne 14.05.2014 byl doručen na podatelnu úřadu odpor proti rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení. Správní orgán pokračoval v řízení a písemností ze dne 28.05.2014 předvolal žalobce a jeho zmocněnce k ústnímu jednání na den 08.07.2014. Toto předvolání žalobce osobně převzal dne 29.05.2014, zmocněnci bylo předvolání zasláno na e-mailovou adresu, kterou uvedl do podání odporu a následně na adresu trvalého pobytu a na adresu pro doručování, doručeno fikcí. Předvolání obsahovalo poučení o právech a povinnostech, mimo jiné též poučení o tom, že pokud se ve stanovený termín bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostaví ke správnímu orgánu, bude o věci rozhodnuto v nepřítomnosti obviněného v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť správní orgán má za to, že dosud shromážděné podklady pro rozhodnutí jsou úplné..... Dále byl žalobce poučen dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve stanovený termín ústního jednání se žalobce ani jeho zmocněnec na jednání nedostavili ani se řádně neomluvili, bylo provedeno dokazování, správní orgán rozhodl v nepřítomnosti obviněného a jeho zmocněnce, rozhodnutí o přestupku bylo vypraveno dne 14.07.2014 na e-mailovou adresu nového zmocněnce a z důvodu, že doručení na e-mailovou adresu nebylo do následujícího dne potvrzeno, bylo rozhodnutí o přestupku zasláno na adresu trvalého pobytu zmocněnce.

Dne 09.07.2014 se ke správnímu orgánu dostavila M. V., předložila plnou moc k zastupování /novou plnou mocí byla zrušena původní plná moc/ a požádala o nahlížení do spisu a převzetí požadovaných fotokopíí.

Dne 30.07.2014 bylo doručeno na podatelnu úřadu odvolání podané zmocněncem žalobce, které nesplňovalo náležitosti podání. Správní orgán písemností ze dne 30.07.2014 vyzval zmocněnce žalobce k doplnění náležitosti odvolání dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu v návaznosti na ust. § 37 správního řádu ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení výzvy, což nebylo učiněno. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce neuvedl např. v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo apod.

Silniční laserový rychloměr ProLaser III PL-DOK I, v.č. 18604, ověřovací list č. 8012-OL-70117-13 (platnost do 19.06.2014) je z metrologického hlediska podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“), ve spojení s bodem 2.2.1 přílohy vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, tzv. stanovené měřidlo. Stanovené měřidlo podléhá povinnosti prvotního ověření každého exempláře, které je podmínkou jeho uvedení na trh (§ 10 odst. 1 zákona o metrologii). V době používání se pak na stanovená měřidla vztahuje povinnost následného ověřování (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii ve spojení s příslušným ustanovením přílohy vyhlášky), přičemž u silničních rychloměrů činí doba platnosti ověření 1 rok. Není pochyb o tom, že tento typ měřidla byl příslušným orgánem schválen, tj. certifikován. Měřicí přístroj použitý v posuzovaném případě pak také musel být prvotně ověřen. Součástí spisu je také OVĚŘOVACÍ LIST č. 8012-OL-70117-13, který byl v době měření platný (jeho platnost skončila dne 19.06.2014). Je tedy zřejmé, že správnost měření u použitého měřidla byla zajištěna také jeho kalibrací. Tento měřič je vybaven automatickou logikou kontroly správnosti měření – verifikace platnosti měření. Algoritmus kontroly rychlosti zcela vylučuje pořízení fotografie jiného vozidla, než které je skutečně změřeno. Z protokolu o dopravním přestupku založeném na listu č. 3 je zcela zřejmé, které vozidlo bylo změřeno.“ V ostatním se žalovaný odkázal na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

Žalovaný uzavřel s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Žalované rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Výše sankce podle něho odráží nutnost zásadní represí donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu. Navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání před krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když se účastníci řízení k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům:

IV.

Skutková zjištění a právní závěry

Stěžejní skutková zjištění a důvody, pro které byl žalobce shledán vinným ze spáchání daného přestupku, jsou obsaženy v prvoinstančním rozhodnutí správního orgánu. A to i ve světle skutečnosti, že žalobce proti nim žádné věcné odvolací námitky nevznnesl, protože se spokojil s podáním tzv. blanketního odvolání proti němu.

Z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů při rozhodování věci správní orgán vycházel (zejména z oznámení o přestupku, podaného Městskou policií Trutnov, fotodokumentace, protokolu o dopravním přestupku, který prokazuje rychlost jízdy příjíždějícího motorového vozidla Mercedes, reg. značky 1H1 0330, ověřovacího listu č. 8012-OL-70117-13 měřidla ProLaser III PL-DOK I, výr. čísla PL 18604, jež bylo k měření použito, a protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 8. 7. 2014). Právě z toho protokolu je zřejmý rozsah provedení dokazování, na základě něhož dospěl správní orgán k závěru, že postačuje k bezpečnému zjištění skutkového stavu věci, odůvodňujícího rozhodnutí o vině žalobce za jím nyní žalovaný přestupek. Správní orgán neměl žádné pochybnosti o spolehlivě zjištěném stavu věci, a právě vzhledem k tomu dospěl k závěru, že bylo dostatečně prokázáno, že žalovaný dne 20. 3. 2014, v 10.55 hodin, v obci Nový Rokytník, ulice Novorokytnická, na silnici č. I/37, ve směru od obce Trutnov na obec Hradec Králové, okr. Trutnov, řídil osobní motorové vozidlo tov. značky Mercedes, reg. značky X, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. (po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, tedy rychlost nejméně 78 km/hod., což je o 28 km/hod. více, než byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost v daném místě). Spáchání přestupku bylo podle správního orgánu spolehlivě zadokumentováno fotografií silničního laserového rychloměru, a to s uvedeným časem měření (dne 20. 3. 2014, v 10.55 hodin) a zjištěnou rychlostí jízdy (81 km/h). Z fotodokumentace je naprosto zřejmé, že šlo o vozidlo tov. zn. Mercedes, reg. značky X. Správní orgán pokračoval, že Městská policie Trutnov byla oprávněna v uvedeném úseku k měření rychlosti jízdy vozidel a že měření bylo provedeno přístrojem podrobeným předepsanému ověření Českým metrologickým institutem a bylo provedeno osobou oprávněnou k měření rychlosti vozidel.

V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí správní orgán též podrobně popsal průběh přestupkového řízení, včetně užitých procesních kliček (jako např.: „Zástupci obviněného bylo předvolání zasláno na elektronickou adresu: X, doména „zástupce“ se převede - X. Převzetí písemnosti zástupce nepotvrdil podle § 19 odst. 8 správní řád, proto bylo předvolání zástupci zasláno na adresu trvalého pobytu uvedenou v Informačním systému evidence obyvatel, tj. X. Písemnost se správnímu orgánu vrátila zpět v úložní lhůtě nevyzvednuta s poznámkou, že v místě sídlí Městský úřad a adresát nemá domovní schránku. Správní orgán proto při doručení písemnosti využil ustanovení § 24 správní řád, a považuje písemnost za doručenou uplynutím desátého dne ode dne jejího připravení k vyzvednutí, tj. dnem 09.06.2014. Dále byla písemnost zaslána na doručovací adresu X; uvedena v Informačním systému evidence obyvatel. Písemnost na adresu pro doručování byla připravena k vyzvednutí dne 29.05.2014 na dodací poště dle místa doručování. Správní orgán proto při doručení písemnosti využil ustanovení § 24 správní řád, a považuje písemnost za doručenou uplynutím desátého dne ode dne jejího připravení k vyzvednutí, tj. dnem 09.06.2014. Po uplynutí této lhůty mu navíc tato písemnost byla dne 10.06.2013 vložena do domovní schránky.“), majících zjevně účelový charakter (protahovat řízení a domoci se tak beztrestnosti). Krajský soud se ani v nejmenším nezdráhá uvedený postup takto pojmenovat, neboť jde o stále stejný opakující se scénář v případech, kdy žalobce zastupují jako obecní zmocněnci fyzické osoby P. K. a M. V. V projednávaném případě si toto své „zastupování“ dokonce v průběhu přestupkového řízení předali, když P. K. byl obecným zmocněncem žalobce do 9. 7. 2014 a M. V. poté. Stejným způsobem postupovali oba jmenovaní i v případě

krajským soudem souběžně projednávané přestupkové věci vedené pod sp. zn. 51A 18/2014.

Z obsahu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmý proces písemné komunikace se žalobcem, respektive jeho zástupci, v průběhu přestupkového řízení. K předvolání žalobce (jeho zástupce) k ústnímu projednání přestupku, které bylo nařízeno na den 8. 7. 2014, správní orgán uvedl: „V předvolání byli mimo jiné poučeni o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že pokud se ve stanovený termín ústního jednání dne 08.07.2014 v 09.00 h k nařízenému jednání nedostaví, má správní orgán za to, že tohoto svého práva nevyužili. Správní orgán tak zcela jednoznačně dal na srozuměnou, že při ústním jednání dne 08.07.2014 ukončí dokazování a přistoupí k vydání rozhodnutí ve věci.“

K další části odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí třeba dodat, že se v ní správní orgán zabýval neúčastí žalovaného (jeho zástupce) při ústním projednání přestupku, skutkovou podstatou přestupku, zdůraznil, že žalobce byl informován příslušnou dopravní značkou IS 12a o skutečnosti, že vjíždí do obce, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena obecnou právní úpravou na 50 km/hod., důležitostí dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jakož i výši uložené sankce. Žalovaný se s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ztotožnil.

V souladu se stávající judikaturou Krajského soudu v Hradci Králové třeba konstatovat, že zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem je skutečnost, zda v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Dlužno přitom poukázat na to, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní přezkoumávané věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, totiž plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Proto nemohla být žaloba úspěšná, zvláště když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, protokol o dopravním přestupku s fotodokumentací, ověřovací list měřícího zařízení a osvědčení, že měřič rychlosti byl obsluhován v souladu s návodem k obsluze, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, tedy zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke

zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 správního řádu).

Krajský soud konstatuje, že správní orgán provedl v intencích uvedeného řádné dokazování, přičemž z podkladů rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky. Zvláště třeba zdůraznit, že byl použit v době platnosti svého ověření a tím naplněn i zákonný požadavek dle ust. § 11 odst. 1 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „*zákon o metrologii*“). Pokud žalobce zpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, je třeba poukázat na ust. § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Pro danou věc je pak zásadní to, že oba správní orgány vycházely ve svých rozhodnutích nejen z platného ověřovacího listu zmíněného měřicího zařízení, ale že měření bylo provedeno v souladu s návodem.

Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen v souladu s návodem a měřicí zařízení bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii), pak žalobcovy námitky zpochybňující měření nemohou obstát. Skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn a nebylo třeba jej doplňovat dalším dokazováním.

Krom toho třeba zdůraznit, že žalobce neuplatnil v průběhu přestupkového řízení, tedy ani v odvolání, žádné věcné námitky. Podal totiž proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí odvolání pouze v tzv. blanketní formě, což je samo o sobě postačující k odmítnutí věcných námitek žalobce proti výsledku měření rychlosti jím řízeného vozidla. K této se totiž vyslovil zásadním způsobem již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, následovně:

„Nejvyšší správní soud má dále za to, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008 – 115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V

takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. (-) Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplňli, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu. Vycházel zejména z videozáznamu, z něž je patrná registrační značka vozidla a rychlost, která byla vozidlu naměřena. Je z něj rovněž zřejmé, že při měření rychlosti nedošlo k rozdílům v rychlosti měřícího a měřeného vozidla a že měřené vozidlo měla hlídka Policie ČR neustále na dohled, v důsledku čehož lze vyloučit záměnu s jiným vozidlem. Po provedeném měření z vozidla vystoupil stěžovatel, jenž byl na místě ztotožněn. Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.

(-)

S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem.

Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.“

Rovněž z tohoto důvodu nemohla být žaloba ve vztahu k věcným námitkám žalobce úspěšná (viz žalobní body o nezpůsobitelném záznamu z měření rychlosti a absence důkazu svědeckou výpovědí) a krajskému soudu za této situace nezbyvá, než žalobci tímto vzkázat, že si dostatečně nestřežil svá práva. Po podání blanketního odvolání dne 29. července 2014 totiž správní orgán vyzval zmocněnkyni žalobce elektronicky i písemně k doplnění odvolání (jeho obsah viz č. I. 42 správního spisu), přičemž jí poučil o tom, že odvolání nesplňuje náležitosti § 82 odst. 2 správního řádu, neboť z něho není patrné, v jakém rozsahu rozhodnutí správního orgánu napadá, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Správní orgán přitom stanovil k doplnění odvolání lhůtu 5 dnů od doručení výzvy. K tomu však nedošlo, a proto správní orgán postoupil odvolání, včetně správního spisu, k rozhodnutí žalovanému. Ten o něm rozhodl právě žalovaným rozhodnutím ze dne 11. 9. 2014, č.j. 14660/DS/2014/Er, a to za situace, kdy žalobce proti závěrům prvoinstančního správního rozhodnutí vůbec věcně nebrojil. Žalobní námitky proto přišly (s ohledem na vpředu uvedené) pozdě.

Ve věci řešené u Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, se jednalo v podstatě o stejný případ, kdy žalobce byl též v řízení o přestupku zastoupen obecným zmocněncem, který podal blanketní odvolání proti rozhodnutí o přestupku a žalobce byl rovněž zastoupený advokátem, Mgr. Jaroslavem Topolem. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí konstatoval, že „stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen. Zástupce nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často. Proto měla chápat, jakou povinností správní orgán I. stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán I. stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu.“

Rovněž jako v projednávané věci, tak i ve zmíněné věci řešené u Nejvyššího správního soudu byl právním zástupcem žalobce Mgr. Topolem uplatněn odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2As 99/2010-67, podle kterého je „konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací povinnosti správního orgánu

poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatku podání ve lhůtě (přiměřené) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací“.

Nejvyšší správní soud k tomuto odkazu na zmíněný rozsudek však uvedl, že „tento rozsudek ovšem na posuzovanou věc nedopadá, protože správní orgán I. stupně stěžovatele k odstranění vad vyzval. Nelze z něj dovozovat právní neúčinnost výzvy k odstranění vad odvolání, obzvláště s ohledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatelova zmocněnce“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č.j. 1 As 155/2014-36 - bod 23). S výše uvedeným závěrem Nejvyššího správního soudu se krajský soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje s tím, že i v dané věci byl žalobce zastoupen obecnými zmocněnci krajskému soudu známými z úřední činnosti a že zástupce žalobce byl k odstranění vad podání vyzván.

Za nedůvodnou má v této souvislosti rovněž žalobcovu námitku ohledně absence poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tato námitka se postupu žalovaného týkat nemohla, neboť odvolací orgán (žalovaný) by měl takovou povinnost pouze v případě, pokud by v odvolacím řízení sám rozšířil podklady rozhodnutí. To však neučinil, neboť při svém rozhodnutí vycházel ze stejných podkladů (viz § 90 odst. 1 písmeno c/ správního řádu) jako prvoinstanční správní orgán. A pokud jde o postup prvoinstančního správního orgánu, z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neplyne, že by správní orgán nemohl rozhodnout ve věci hned po projednání přestupku dle § 73 odst. 1 přestupkového zákona a skončení dokazování při jednání (obdobně u soudů), a také k tomu obvykle dochází. Stejně jako v dané věci, jak je zřejmé z protokolu o jednání ze dne 8. 7. 2014. I s tím měl „ostřílený“ zástupce žalobce počítat, zvláště když byl o tomto svém právu v předvolání k projednání přestupku poučen a z jeho formulace bylo zřejmé, že správní orgán má v úmyslu rozhodnout v přestupkové věci při jednání. Měl-li ji žalobce za rozpornou, tak krajský soud nikoliv, respektive v oné nyní žalobcem tvrzené rozpornosti se zákonem je právě to sdělení, že ve věci bude správní orgán rozhodovat bezprostředně po skončení dokazování. Odkaz žalobce na část rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 258/2008 má nadepsaný krajský soud za nepřipadný. Ve vztahu k projednávané věci je totiž obecný a nereflexuje na její konkrétní skutečnosti. Ani tuto námitku pak žalobce ve svém odvolání neuvedl, neboť ji uplatnil až v žalobě.

Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, podle níž je výrok rozhodnutí nesrozumitelný v důsledku nesprávně specifikovaného místa spáchání přestupku. Podle § 77 přestupkového zákona (ve znění platném v době rozhodování o přestupku) „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“

Odpověď na uplatněnou námitku lze nalézt v účelu vymezení skutku. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek - srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem vymežit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem, a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis i dem*“ (ne dvakrát v téže věci). Dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty. Podle okolností toho kterého případu může být míra podrobností takového popisu jistě různá. Uvedeným požadavkům na vymezení skutku žalované rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, vyhovuje.

Krajský soud z konkretizace údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání zkoumal, za jaké přestupkové jednání byl žalobce postižen. Zkonstatoval, že žalobce byl zastaven policejní hlídkou na pozemní komunikaci v prostoru vymezeném informativními dopravními značkami IS 12a Obec a IS 12b Konec obce, na nichž byl nápis „Trutnov N. Rokytník“. Tedy v prostoru, do něhož vjel a minul dopravní značku „Obec“, nikoliv již dopravní značku „Konec obce“. Bylo proto jeho povinností jet v něm rychlostí nejvýše 50km/hod., pokud by místní úpravou nebyla stanovena rychlost jiná, což nebyla a žalobce tuto rychlost překročil.

Nový Rokytník je místní částí okresního města Trutnov, od něho vzdálená cca 4 km. Dlužno tedy přisvědčit žalobci, že obec Nový Rokytník jako samostatná obec neexistuje, tento název (jako místopisný) pak není možno dohledat na území České republiky na internetu nikde jinde. Co ale existuje, respektive, co stalo, je to, že žalobce dne 20. 3. 2014, v 10.55 hodin, právě v předmětném prostoru (v místní části Trutnova, nazvané Nový Rokytník, ulice Novorokytnická, na silnici č. I/37, ve směru od Trutnova na Hradec Králové) řídil osobní motorové vozidlo tov. značky Mercedes, reg. značky 1H1 0330, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 81 km/h. Všechny tyto údaje specifikující daný přestupek souhlasí, s výjimkou tou, že Nový Rokytník není samostatnou obcí. Konkrétní místo spáchání přestupku je však i tak zřejmé.

Protože byl žalobce v souvislosti s tímto jednáním policejní hlídkou zastaven a seznámen s daným přestupkem, nepochybně si musel být vědom i toho, kde k němu došlo, tedy od samého počátku místo přestupku znal. Je též zaznamenáno na fotografické dokumentaci a podrobného popisu skutku se žalobci dostalo již v rozhodnutí o přestupku vydaném v příkazním řízení dne 29. 4. 2014. Obranu žalobce spočívající v tvrzení, že přestupek nespáchal, když obec Nový Rokytník neexistuje a že mu dokonce tato skutečnost znemožnila vést obhajobu ve věci samé, má krajský soud vzhledem k uvedenému za účelovou a nekorektní. Žalobce si totiž byl od samého počátku vědom, které přestupkové jednání s ním bylo vedeno, co mu bylo kladeno za vinu, přičemž jím spáchaný přestupek byl v rozhodnutí natolik dostatečně popsán, že není zaměnitelný s jiným. Ostatně žalobce ani netvrdil, že by k něčemu takovému došlo, že by s ním byla vedena souběžně nějaká další přestupková jednání. Tento závěr pak nemá krajský soud za rozporný s rozsudky Nejvyššího správního soudu, na něž se žalobce v žalobě odvolává, neboť v přezkoumávané věci byl jejich požadavek na dostatečnou a nezaměnitelnou identifikaci skutku ve výroku i odůvodnění rozhodnutí dodržen.

Krom toho krajský soud poznamenává, že postupu orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení při označení místa spáchání přestupku jako obec Nový Rokytník lze i rozumět. Nejen účastníci provozu na pozemních komunikacích jsou totiž povinni řídit se zákonem o provozu na pozemních komunikacích, ale i orgány veřejné správy jej musí při své činnosti aprobovat, řeší-li otázky spadající do jeho působnosti. Žalobce namítal, že místo spáchání přestupku slovním spojením „v obci Nový Rokytník, ulice Novorokytnická – silnice I. třídy č. 37 ve směru od obce Trutnov na obec Hradec Králové“, bylo specifikováno chybně, neboť obec Nový Rokytník, jako samostatná obec, neexistuje (k tomu již výše). Ve světle vpředu uvedeného lze však na věc pohlížet i jinak.

Zákon o provozu na komunikacích totiž definuje pro své účely, tedy pro stanovení a hodnocení pravidel provozu na pozemních komunikacích, jeho úpravu a řízení a v neposlední řadě pro působnost a pravomoc orgánů státní správy a Policie České republiky ve věcech provozu na pozemních komunikacích **základní pojmy**, s nimiž pracuje a které vzhledem ke specifčnosti dané problematiky mohou být a také prakticky jsou významově jiné, oproti obecné úpravě či úpravám v jiných speciálních zákonech. Tak např. zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v platném znění, v § 1 stanoví, že obec tvoří územní celek, který je vymezen hranicí území obce (zahrnující samozřejmě všechny její místní části). Naproti tomu **zákon o provozu na pozemních komunikacích pro své účely vymezuje pojem obce** v § 2 písm. c) tak, že „**obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami**“, jinými slovy, z jeho pohledu je Nový Rokytník obcí.

Vzhledem k výše uvedenému má proto krajský soud rovněž námitku, že je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost z důvodu nedostatečné identifikace místa spáchání přestupku, za neopodstatněnou. Lze z něho totiž seznat, jaký skutkový stav vzaly orgány veřejné správy za rozhodný a jak uvážily o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech. Nejen čas a způsob spáchání přestupku vyplývá ze všech údajů s dostatečnou určitostí, ale i žalobcem namítané místo jeho spáchání. Jasně z nich plyne, že žalobce v něm řídil osobní automobil nepovolenou rychlostí.

Závěrem lze dodat, že z uvedeného je zřejmá procesní strategie zmocněnců žalobce. Oddalovat věcné projednání a rozhodnutí přestupku, a za tím účelem nečinít žádná podání a ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, a to v naději, že pominou něco, s čím bude možno spojovat zrušení rozhodnutí o přestupku. Právě proto se nezúčastnili ústního projednání přestupku, podali blanketní odvolání, na výzvu k doplnění odvolání nereagovali a teprve, když bylo ve věci s konečnou platností ve správním řízení rozhodnuto, podává přestupce, již jako žalobce, obšírnou žalobu. Ovšem s chybnou představou o důsledcích uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení, jak plyne nejen z uvedené judikatury výše, ale i např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 As 93/2015-36, v němž je mimo jiné uvedeno:

„Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není

jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43.“ Stejně tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, je uvedeno, že: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvláště, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“.

Z citované judikatury lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii“, musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. února 2016

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová